

Tereza Sladkovská

Současná švédská dramatická tvorba z pera ženských autorek: Sara Stridsberg

(bakalářská práce na FF UK – Ústav germánských studií 2016)

Autorka se v práci zabývá třemi divadelními hrami současné švédské spisovatelky Sary Stridsbergové a zasazuje je do kontextu vývoje feministické literatury ve Švédsku.

Kromě úvodu a závěru má práce tři hlavní části. V první (kap. 2) autorka sleduje vývoj feministické literatury ve Švédsku od 60. let až po současnost. Kapitola si všímá celkové politizace literatury v 60. letech, etablování feministické literatury jako výrazného proudu v letech sedmdesátých a popisuje i její pozdější proměny, a zároveň tuto tematiku vztahuje k otázkám vývoje švédské dramatiky. Tato část tedy představuje historický kontext pro pozdější analýzu jednotlivých děl. Druhá část práce (kap. 3) pak představuje teoretický kontext, zabývá se totiž otázkou definice feministického umění. Třetí a hlavní část práce (kap. 4) tvoří rozbor tří dramát pojednávané autorky z let 2006, 2009 a 2012.

Název práce „Současná švédská dramatická tvorba z pera ženských autorek“ je poněkud zavádějící, slibuje více, než co je ve skutečnosti v ohnisku studentčiny pozornosti. Celkově však lze říci, že vybraná dramata i jejich kulturní kontext jsou popsány poměrně spolehlivě. Práce je také napsána dobrou češtinou, překlady, chyby v interpunkci nebo v pravopise se v textu vyskytují spíše výjimečně (na s. 10 a 18 má správně být „Maji“ místo „Majy“; na str. 29 ve větě „snaží se jí přimět“ má být „jí“).

Za hlavní slabinu práce považují kapitolu 3 a fakt, že se studentka opírá o příliš malé množství sekundární literatury. Přestože jde o práci bakalářskou, použitých sekundárních pramenů je v textu zkrátka příliš málo a projevuje se to mimo jiné právě i v podobě kapitoly 3. Ta je příliš krátká a poskytuje příliš omezené teoretické východisko pro pojednání dané problematiky. Feministické teorie umění a teorie genderu se vyvíjejí už po několik desetiletí a založit kapitolu s názvem „Definice feministického umění“ jen na jedné knize je jen těžko obhajitelné.

Dalším nedostatkem práce je vlastní způsob práce se sekundární literaturou. Studentka si podle všeho neuvědomuje, že součástí odborné práce je i přísné rozlišování mezi citací a parafrází. Hodně výmluvný příklad lze v tomto ohledu najít na str. 18. Text v souvětí začínajícím slovy „V devadesátých letech se nicméně ...“ je natolik shodný s původním textem, na který je odkazováno v poznámce pod čarou č. 3, že v tomto případě není

možné jej přijmout jako parafrázi, danou pasáž je (přinejmenším počínaje slovy „byly nuceny definovat ...“) třeba dát do uvozovek jako citát. Problematický je i způsob, jakým autorka odkazuje na knihu Davida Drozda *Kapitoly z teorie dramatu* v Závěru. Věty, v kterých autorka na str. 48 a 49 parafrázuje Drozdova tvrzení, jsou formulovány tak, že není jasné, zda Drozd v pasážích, na které je odkazováno, mluví o dramatu zcela obecně, nebo konkrétně o divadelních hrách Sary Stridsbergové.

Z výše uvedených důvodů práci doporučuji k obhajobě a navrhuji známku 1 – 2, i když se kloním spíše k hodnocení 2.

5. 6. 2016

Prof. Mgr. Martin Humpál, Ph.D.